

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΑΜΠΡΟΣ ΚΑΤΑ ΔΑΘΟΣ!...

HN έποιη έχεινή ήμουν τριάντα περίπου χρονῶν...
Η μάντη ζωή πούν έκανα ὅς τότε, είχε ἀρίστε νά μέ πονάζη τρομεύω και γ' αὐτὸν είχε αποφασίσει νά παντρευτών, ν' ἀνοίξω κι' ἐγώ ένα σπιάζι, νά ήσηκάσω ἐπί τελούς...
Ἐπαφα νά συγνάζω στις κοσμικές συγκεντρώσεις και διεκοψα δόλες μου τις κοινωνίες σχεσεις. Στον περιβάλλοντον ποιη περιοδιστρικα, δὲν ήταν θεραπευτικά παρά δὲν ποπέλλεις, στις όποιες πιθορούσαν κάλλιστα — χωρὶς νά διατρέχω τών κινδενών νά λάβω αρνητική αἰώνιη — νά προσφέρω τό δημού μου και τήν καρδιά μου. Και η διόλη αὔτες νέες ήσαν καριωμένες και μᾶς ἀρεσαντερούσαι.

Ἡ πρωτη̄ ή Τερέζα, ήταν μιά παιδική μου φίλη. Ή μητέρα της, κήρυ όντος πάνοιαν βραχιόνων, μήτην συμμαχήτρια της μητρας μου, μέ την οποια σύξιστονδενόν νά συνδέτει παιλιώτατα. "Ημον μεγαλείτερος από την Τερέζα κατά έξη χρόνια, κι' είχα πάρει τή σταθερή απόφασι νά την κάνω γυνάκια μου. Την ένδυση μάτι στην περιοχή μου, φωνείται διά την είχε καταβάσι με την ίδια. Αύτη παντόταν καθαρά από τά λόγια της, τή στάση της, τή συμπειρφούρη τόν οίκειών της, οι διοικητές πούλερού μου πάντα σπάτι τους, μέ δεχόντουσαν τάν νά ήμον διάν πούλειν στενός συγγενής τους.

Ἐγώ, ἀλλωστε, σκεπτούμενος λογικά, έδιεπα διά το συμμέρον μού ἐπεδεινά νά πραγματοποιήσω αὐτό τό γάμο, χωρὶς κανένα δισταγμό. Είν' ἀλλησθή — γιατί νά σάς τό πρόνων; — διά την Τερέζα τήν ἀγάπησα τρειλά. Αύτη διως δέν μέ τινδόλιζε νά τη κάνω μάλις έδιεπα και τη Λουσία Φερόδητο και νά πιστεύω διά το αισθημά μου γιά την Τερέζα, πού ήταν βαθεία φιλομένο μέσ' στην καρδιά μου, δὲν ήταν παρά μιά μεγάλη φιλία.

Όταν, πάλι, ἀκούγα τή γέννησια φωνή της Τερέζας, ένομίζα πώς δὲν ήπηρες ἀλήτη στόν κόπο από αὐτήν. Ή Λουσία έμενε τότε στήν ἀνάμνηση μου ἀμυδρά, σάν μιά ώδια μένα, τήν άποια κάποιαν είχα συναντήσει...

Σιγά-σιγά, είχα μιαράσει τήν καρδιά μου και στής διόλη νέες. Προκευμένον διως νά διαλέξω μάτι αὐτό τής διόλη, γιά νά την κάνω γυνάκια μου, ἀδημιούργειο κι' ένα δύλο σπουδαῖο ζήτημα, πού δὲν ἔπειτε νά κάνω διάστασι:

Ἡ Λουσία ήταν κόρη ἀξιωματοκεφή, διόπιος είσειδη μετά πετάνει πρό εἰκοσιετίας. Ζόντε με τή γηρή μητέρα της. Τι νά τούς κάψη μάτι συνταξιδύνα πού σταϊρων; Αύτη ήταν διά της η περιουσία. Ἀλλά μήπως κι' ἔγω ήμουν πλούτος;

Είχα ένα μέτρο εισόδημα πού μόνις και μετά βίας μου ἔφτανε γιά νά δώ χωρὶς στενοχώρια. Πάρα, λοιπόν, δ' ἀνεύλαβανα οἰνογενειακά βάσην και πώς νά ἐπιβάλω στή Λουσία μου μιά περιωρισμένη κι' ἀθλητική;

Ἐξαιρούμενον διάστολο νά διστάζω, διά την έξαφνα μεσολάβησης κάτι, πού μ' έκανε νά πάρω μιά δριτική ἀδύταση.

Μιά μέροι έλλεινα ήσαν γράμμα αὐτό τήν κυρία Σπινέλη, τή μητέρα της Τερέζας, στό διόπιο μού ἔγραψε διά τή κόρη της ήταν πεπά εἰκοσιπέτανον χρονῶν κι' διά τελευταῖα είχαν γνωσίσει τότε λοχαγός Ντελαγκρόττα, ὁ ὄποις τής τέτελετο συγκάν. Με λίγα λόγια, μάτι πάρει τό διάλογον τής νομικής, στό διόπιο δὲν στηρίζει και πούλεις ἐλπίδες, κάνοντας τή σπένη πάρος ένας ἀρχάριος δικηγόρος ἔχει περισσότερα έξοδα παρός έσσατα...

Πήρα, λοιπόν, τότε μιά ήσωνή μητέρας: "Ἐγνασφη, στήν κυρία Σπινέλη διά θά πήγανα σπάτι τους τή μεθεπούμενη κατά τής πέντε τό δάσογεμα, νά πάρω μαζί τους τό τούτο, και διά μάτι κανονίζαμε μέ τήν εύκαιρια αὐτή τή ἔπειτε νά γίνη γιά την έξεσφάλιος τής εύτικής της Τερέζας... Με λίγα λόγια, μέ το γράμμα μου ἔστειν έκανε στή μητέρα τής λατρευτής μου Τερέζας μάτι ἔξαιρούμην, πού δὲν διέπιε καμιά μάφιβούλα γιά τό σποτό τής ἐπιστρέψεως μού..."

Μόλις τελείωσα αὐτό τό γράμμα, ἀπέρασίσα νά γούρικα και στήν κυρία Φερόδητο, ή διάστα αὐτό τήν ἔγεινε στάση μου, διά τηγάνια σπάτι της, ήσαν βέβαια διά πολὺ γρήγορα διά της Λου-

ΤΟΥ ERNESTO SERAO

κια, "Ηθελα, λοιπόν, νά φερθω σάν τίμιος κύριος κι' ἀπέναντι τού ἀγαπημένου μου αὐτού προσώπου και νά μήν τό ἀφήσω νά ἐλπίζη μάτια σέ μένα. "Εγραφα, λοιπόν, στήν κυρία Φερόδητο, διά μιά ἐπείγοντα καὶ σοβαρὰ ὑπόθεσις μου μέ ἀνάγκης ν' ἀνάγνωσης τό ταχυτήρως τού προσώπου της προσωπικής μου κατάστασι δέν μού ἐπιτρέπει νά ἐλπίζω κι' στό κατώρθωσα εἶγω..."

Δέν παραλείπω νά σᾶς εὐχηθώ — τής έγραφα μεταξύ ἀλλών — δόπιας κατά τή διάστημα τής ἀπονοσίας μου βρεθεῖ ἔνας πλούσιος νέος, ικανός και ἀξιός νά κάμη εὐτυχισμένη τή χαριτωμένη κόρη σας, πράγμα πού ησαν διά την περιόδω την προσωπική μου κατάστασι δέν μού ἐπιτρέπει νά ἐλπίζω κι' στό κατώρθωσα εἶγω..."

Οταν τελείωσα και τό δεύτερο αὐτό γράμμα, μάτι ἔκαρφη μεταξύ κολία μέ κατέλαβε. "Αναψυ ένα τσιγάρο και σκεπτόμουνα τήν φυσική ταραχή που θα προσενούσε τό γράμμα μου αὐτό στην κυρία Φερόδητο και τήν κόρη της, τήν καύμην τή Λουσία. "Εμεινα λίγες στιγμές βαθεία συγκινημένος, μέ τά μάτια καρφωμένα πάνω στά διον έκεινα νέα, πού είχα επομέσει πάνω τά ταχυδρομικό κινότιο που είδα. "Ημονα πειά νέα, πού έπιασα είσιδη τό ταχυδρομικό κινότιο που είδα. "Εμεινα πειά μάτια πάνω τά ταχυδρομικό κινότιο που είδα. "

Τί κάνεις αὐτό; μέ ρωτησε.
— Κάτι γράμματα ετοιμάζω... τοῦ ἀτάντησα.
— Αστα τά γράμματα τώρα και πάμε σύντομα, γιατί είνε ἀνάγκη!
— Επίλεισα βιστικά τά γράμματα μου στόν φακέλλους κι' διά την εύτυχης, τάρρος από τό πρώτο ταχυδρομικό κινότιο που είδα. "Ημονα πειά μάτια πάνω τά ταχυδρομικό κινότιο που είδα. "

Τή μεθεπούμενή, ἐν ἐπιστημώπιλον, πατευθήσθηκα στό μέγαρο τής κυρίας Σπινέλη και χτύπησα τήν πάρτα. "Ημονα ειγονορος γιά τό διστολέστημα τού διαδίκτυος μου κι' εννοιασα πάτοια ταραχή, αναλογιζόμενος τήν ἀλλή, πού θα μέ νόμιμε τήξειδενοταν στό Παρίσιο.
— Ο υψηφαρδός ἔτρεξε και μού ἀνοίξε τήν πόρτα.

— Η κυρίες; ρώτησε.
— Τώρα... κι' κυρίες!... Μόλις ἔκαψαν, βγήκαν κιόλας έξω!...
— Ε, τότε θά τής περιμένω!... τοῦ είλα ξαφνιασμένος αὐτό τήν ἀνέλταστη πληροφορία του.

— Τί νά τής περιμένετε... Αύτες θή γυρίσουν — διώς μού είπαν — πούλις ἀρράγα. Τούς έχει τραπέται αὐτόφερ στό μέγαρο του δι στρατηγός Ντελαγκρόττα, δι πάτερας τού λοχαγού...

— Εκείνη τή σπιλή μου φάνησε διά τή ή καρδιά μου είχε πάγκη πάνω νά γύπτα, Κατώρθωσα, ώστοσο, νά πού τού υψηφαρδό:
— Μά, πώς βγήκαν έξω, ἀφού έγώ τούς είχα άναγκειει μους; Τούς είλα γράψαι έγκραφως...

— Ο γέρος πληρωρώς μέ κύτταζε σαστιμένος. Κατάλαβα διά δέν ἔπειτε νά ταπεινώθη περισσότερο αὐτέναντι του.
— Πολύ καλά!... Νά είλητε στής πυρίες διά ήλιθο 'δω στής πέντε αὐριθμός κι' διά λιτοθήμα πολύ, μάτι πάροι πολύ, πού...

— Κι' ἔφηγα χωρὶς νά σιμπληρώσω τή φράσι μου.
— Τι στένασες ἀρράγας; Ή κυρία Σπινέλη είχε στοιχειώδες κατήκοντας αὐτέναντι μου, υπειρέ αὐτό τό τέρο σύγνωμο γράμμα πού τής επειδεισι, νά μέ περιμένειν. 'Ο αντιταλός μου, δι πολύ λοχαγός κι. Ντελαγκρόττα, ένας πούλις προστιμένος νέος, φαίνεται πώς είλη γεμάλισε τήν Τερέζα. Μιά ζημεια, ανάμικτη μέ λόστος έκδικησησ, άρχισε νά βασινίζη τήν καρδιά μου.

Αλγηάλως τών σπένησησ μου, ἔφατος, χωρὶς νά τό καταλάβω, στό πάροχο τή Τρινιτά. Τό στάτι τής κυρίας Φερόδητο δέν ἔπειτε αὐτό κει παρό μάτια πόλια Λίγανα. Τή στιγμή εκείνη μάτια πάτηση σανθάνηθη παρατητική μάτια πάτηση στήν κυρία Σπινέλη. Θά πήγανα δῆθεν γιά νά τούς πά διά δέν θά έφειγα γιά τό Παρίσιο προτού τούς υπόχρωσηστο. Ή ἐπισκεψικής μου αὐτή δέν ήταν διανυτόν νά παρεξηγηθῇ...

Χτίστησα τό κουδούνι, κι' αὖτες μού σκονήσε διη τη μητέρα της.
— Θά γυρίση μέμεσως!... μού διάταντησε. Βγήκε μάτι στήγην ν' ἀνοράσω μάτια πληκά...

— Γλυκά;... Γιατί;...
— Γιά τό τραπέται!...
— "Ωστε έχεις προσκαλεσμένους αὐτόψε;
— Εκείνης χωρίγλασε.

— "Εναν και μόνον!... "Εναν κάριο... καθώς πρέπει!...
— Εμεινα περανιστήρικος. Μά, τί διάθονο, κι' έδω

ΠΑΛΗΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

ΙΣΤ'

έκπαθάρισις τοῦ Πανεπιστημίου ἐπιπρο-
λογήσης βραδύτερον καὶ πάλιν διως χά-
ρις στὴν «Ἀρρότολι», καὶ τὸν ἔξις τρό-
πο :

« Ο Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος δίλιγος καὶ
δίλιγον θλαβε μόνιμο γαραζῆρα, διτε
ποφασίστηκε νὰ ἀψήθησην τὰ μέλη τῆς δι-
οικούσης ἐπιπροτοτῆς τοῦ Συνδέσμου δι-
οικούσην ἐπιπροτοτῆς τοῦ Συνδέσμου, ἢ ὅ-
ποια ἀπετελέσθη ἀπὸ 24 μέλη. Εἰς αὐτήν
ἀπετρόφωτεντο οὐα τὰ διτα καὶ ἡ ὑ-
πηρεσίες, μὴ ἔξαρφωμένου οὔτε καὶ τοῦ μεταγωγοῦ !

Άπο την Ἐπιπροτή αὐτὴ ὑπάρχει σημεῖα δρόν πολιτι-
κῶν, μάνον ὁ «Υποτρόπη τῶν Ναυπιάων καὶ Χατζηράμπους.

Οἱ ἄλλοι ἡ ἀπέθεναν ἢ ἀποστρατεύθησαν.
Σ' αὐτὴν καὶ στὰ κώπιαν ἀπειθυνόμενος πλέον δὲ Γαβριηλίδης
μὲ τὰ ἄρθρα του, ἥποδε ετὴν ἀνόρο φθινοπωρίας, ἡ ὑ-
πόση Κράτος ἐπὶ τὸν ὄρος θωσι τοῦ Ελληνικῆς
φιλοτελίας ἐδούλον τοῦ Λαοῦ.

Καὶ πράγματι ἔβλεπε τὸ γά την πρώτη φράση.
Ζωὴν ἀνερθωτικὴ κίνησι παντοῦ,
ζωὴς στὸ στρατὸ,
δοτας είχε τότε προμηθευθεὶ καὶ
τὸν «Ἄθερωφ.

Αφ' ἔτέρον ὁ Ενταξίας μὲ τὸ τοσκοῦ τῶν
δικονομῶν, δὲν εἶχε ἀρήσει τίποτε τὸ πολυτελές,
ἀπέλοῦσε δὲ νὰ βάλῃ ζέρι καὶ στὰ Πρωτοδικεῖα
γιὰ νὰ τὰ κατεργήσῃ καὶ αὐτὰ, πράγμα ποὺ ἔκανε
δρομούσες ἐπαργίες νὰ ἔξεγεθοῦν καὶ τὸν πλη-
θυνοῦ τοὺς νὰ αγωνιθῇ στὸ ποδάρι. Πάλι διως
τοῦτο ἐπενέθη ὁ Σύνδεσμος γιὰ νὰ μὴ πάρη
στὸ λαό.

Πέρασαν τεραποὺ μῆνες, «Η δριτοποὶ Διοκοῦ-
σα» Ἐπίνοθι τοῦ Συνδέσμου εἶχεν ἔτεσσι ἀπὸ
τὰ μετην τὴν ἄλλη ὀλγαμοῦν ἐπιπροτή, ἡ δοτα
προέβανε εἰς ἀποφάσις εἰλικρινούτατη τοῦ
διεπικούντο στὴν Κιθέρωμη καὶ ἐπεργαμματοπούντο
νομοθετικῶς διὰ της Βούλης ποὺ εἰργάζετο μὲ
πρωτοφανῆ.. πρωτοπανίαν ἀναγκαστικήν!..

« Η ἐπιπροτή αὐτὴ τῆς δοτας μελος ἤταν καὶ
ἡ φίλος κ. Θαλῆς Κονιόρδης, διειθυντής τότε τῆς
«Στρατιωτικῆς Ενόπλων», σινερδούλης στὰ γρα-
φεῖα τῆς τελευταίας, παρὰ τὴν πλατεία Κολοκο-
τούνην. Έκαναν ἐγὼ τὸ σχετικὸ φεροῦτός καὶ ὑ-
φιαζόντο νὰ εἰνγραφτήσουν καὶ σημερανά μάκιν τὸν ἀ-
γαπητό μου φίλο τοὺς μὲ ἔγειμες τακταὶ μὲ πλη-
ρωφορίες, ἡ δοτας ἔπιαναν στὴν «Ἀρρότολι» δι-
στήλεις, τελευταῖς δρεζ, μὲ μερά. Πρότει νὰ
επιπροτοῦθη, ὅτι ἡ ἄλλη εφημερίδης, ισως δύοτε ἡ
ἀποφάσις τοῦ Συνδέσμου ἔξεδιλόνιναντο γραφὲν ἡ-
πό την μαρφάν τὸν ἔργον τῆς ἐπιπροτής αὐτῆς, καὶ ἡ
«Ἀρρότολι» εἶχεν ἐπιπροτής πολλές, μὲ τὸ νὰ
πρωταγγέλλῃ ἔσειν ποὺ ὁ ἄλλος Τύπος ἀνήγγειλες ὡς νόμιμος ἀ-

πάλι, πρὶν νὰ φύγω ἀσύνη, βοήκαν... ἀντικαταστάτη μου... Τόλμη-
σα διστόσο νὰ φωτίσω τὴ Λοιπία:

—Μὲ περιμένατε νάρθι νὰ σᾶς ἀποχωρεύσω προτού φύγω γιὰ
τὸ Ημέρισι;

—Νά φύγετε; Τι θέλετε νὰ πησε;

—Μά καλά, δὲν λάβατε τὸ γράμμα μου;

—Καὶ βέβαια τὸ λάθος καὶ σᾶς περιμέναμε γραμάτες γαρά. Ή
ιμπέρα πρὸ παντός...

Είχα μαντέψει πετα τὶ εἶχε σημεῖο: «Η μητέρα τῆς Λουκίας εἶχε
λάβει τὸ γράμμα ποὺ πρωτίστα γιὰ τὴν κυρία Σταύρο, καὶ ἔκεινη ἔ-
λαβε τὸ γράμμα τῆς κυρίας Φερούντα...

Κι' ἔτη παντερέυτρα τὴ Λουκία... κατὰ λάθος, ἀπὸ μά ἀπροσ-
έξια μον ἐνὸς ξανθα στὸν φρεσέλλους τὰ διὸ ἔκεινα γράμματα.

Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἡμουν περιπτώτερα εἰπιγήλης ἢ δυστυχισμόν δι-
έταναν γνωτά ποὺ τὴν Τερζέα. Τὸ γεγονός εἶνε δτα, ἡ πρότος πε-
λάτης στὴ διεπροτοτή μου καρφέρα ὑπῆρχε δ. δ. ἐπιντο πον! Διὸ
χρόνια τώρα βαστανίζων νὰ πάρω τὸ διαζύγιο μον... Γιατί, μλλο-
μον! λίγο καρφ ὑπερθέρει τὸ γάμο μου μὲ τὴν ἀγαπημένη μου τὴ
Λουκία, πατάλασα δτι ὑπῆρχε τρομερὴ διανυονία γαραζήσης με-
ταῖν μασ!..

ERNESTO SERAO

γότερα.

ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΖΕΡΒΟΠΟΥΑΟΥ (ΚΡΙΤΙΚΗ)

(Γραμμένες γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

Ἐνα βράδιν, καθὼν ἐφεύρυμε μὲ τὸν κ. Κουτούτη ἀπὸ τὴν
Ἐγκαὶ πρός τὴν δόδον Σταύρο καὶ μοῦ ἀφηγεῖτο τὰς λεπτομερεῖς
τῆς συνεδράσεως τοῦ Συνδέσμου ἔπειτης τῆς βραδείας, μοῦ προ-
σέδεται:

—Νά κι' ἔνα νέο ἐνδιαφέρον ποὺ θὰ ἐνθουσιάσῃ τὸ διευθυντή
σου...

—Ποιό;

—Δὲν σου τὸ λέω, γιατὶ ἀπώπη δὲν ἀπεφασίσθη... «Απλῶς τὸ συ-
νεχίστημε καὶ συμφωνήσαμε δόλο...

Περιπτὸν νῦ τοισθή ὅτι μοῦ τὸ μισθεῖται λίγο-λίγο μᾶλλον» ἐπέμενε
νῦ μὴ δημοσιεύθη, ὡς ποὺ νῦ γίνεται ἀπότιμος!

Ἐργάζετο γά την ἐκπαθάρια τοῦ Πανεπιστημίου, γιὰ τὴν ὄ-
ποια — δτως ὁ ἴδιος ἀργότερα μοῦ τὸ ἐξαιρισμήση — δὲν εἶχε
μαζει μαζειαν... οικήτησιν σ' ἐπεινὴ τὴ συνεδρίασι, μὲ τὰ μέλη τοῦ
Συνδέσμου!

Τὴν ἐπομένην ἡ «Ἀρρότολι» ἀνήγγειλε τὴν εἰδητὴ τῆς ἐκπα-
θίστως ὡς σκέψην τοῦ Συνδέσμου, μ' ἐπρόσθετε ὅτι θὰ πραγματο-
πορθῇ ἀπότιμῶς κατὰ τὰς πληροφορίες μας!

Αὐτὸ δηταν ἀρκετό.

« Ο Γαβριηλίδης ἀφύστε καὶ πάλι τὴν ἀρθρογραφία τοῦ δραμάτε-
ρος καὶ ἀπαιτητικούτως. Τὴν ἀλή μέρα ἡρθεν ἐπένουρος καὶ ὁ μα-
καρίτης Κανελλῆς στοὺς «Καιρούς» π' ἐπειτα

καρπίτης Μοιάτατα, κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίασι τῆς
Διαιρούσης «Επιτροπῆς — συνεδρίασι τακτική δις
τῆς ἐβδομάδης — δὲν ἔγνει λόγος περὶ ἐκπαθά-
ρισεως τοῦ Πανεπιστημίου. Κανεῖς δὲν ἔταιρε
τὴν πρωτοβουλία νὰ φέρῃ τὸ ζήτημα ποὺ συζη-
τήσην, δτως κατόπιν, στὸ τέλος τῆς συνεδρίασεως,
ὅ κ. Κουτούτης ἐψώτησε:

—Καὶ γά την ἐκπαθάρια τοῦ Πανεπιστημίου,
τὶ θ' ἀποφασίσουμε;

—Μά γ' αὐτὴν ἔχει πειά ληφθεὶ ἀπότιρος ἀ-
πὸ τίς... ἐφημερίδες: ἀπάντησαν ἐν κορῷ οἱ Αθ-
λο...

—Ας τὸ περάστημε λατὸν στὰ πρωταπά.

—Φισικώτατα...

Κι' ἔτοι συνετελέσθη ἡ ἐκπαθάριας αὐτή, ἡ ὁ-
ποια ἔφερε εἰδωνά νὰ γίνη, ἀλλ' ἡ δοτας ἐκπα-
θάριας ἀρχετά μάζιματα, ἀπομακρύνατα τοῦ Πανε-
πιστημίου καὶ ἀριστος καθηγητάς, γιὰ λόγους
τοῦ διορισμού μας τοὺς ξέρουμε.

Οταν ἐπέρχασα κρόνια, θημάμα πῶς εἴτα τὸ
ιπτακό τῆς ἐκπαθάρισεως στὸ μακαρίτη Γαβρι-
ηλίδη. Τοῦ ἐντηρητή διήλαδη πῶς ἔγνει ἡ ἐκπα-
θάριας ζήρια στὴν εἰδητὴ πρωτοδημησίευσε
ἢ «Ἀρρότολι». «Εσκατε στὸ γενικὸν καὶ αὐτὲ:

—Γράψτο ἀμέσως, πῶς ἔχαμε τὴν ἀνήγγειλόντας
αὐτὴ τὴν ἐκπαθάριας... Ατὸ καιρὸν ἀγωνιζόταν
γιὰ τὴν πετύχη μὲ τὸ βαρό της πυροβολικοῦ,
καὶ τὴν ἐπέτινη μὲ μιὰ εἰδηρούσα.

Καὶ τὸ ἔργωμα μ' ἔται τὴν γνωστὸ
τὸ πράγμα.

Γενικά καὶ διὸ τὸ διάσπημα, τὸ διαφρεδίαν
μετὰ τῆς ἐπανάσταση τοῦ Γουδή, δὲ Γαβριηλίδης ἐντήρησεν διαθοδηγη-
τῆς τῶν ἀξιωματούσων καὶ τῶν κυβερνώντων.

Υπῆρξε δὲ μέγας πατριώτης.

Ο μέγας διδακτάρας.

Ο φωτεινὸς νοῦς.

Ο σοφός δ. πρωτοποιός, δ. διεσπάστης δημοσιογέραφος.

Στὰ ἀρδηα τὸν ἀποδεκτέ καὶ βροντούσε.

Τὸ πέρι τῆς ἐπαναστάσεως δτως αὐτὴ διοικούσε καλά.

Κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως, δτως αὐτὴ ἀρχῆς τὸν μάζαντας καράβιας.
Μισθώσε τὶς νεοεληνικὲς μιζέριες καὶ κοινωνοτηρίες.

Μήπως δὲν ἔται ἔχοντας τὸν ἀπότημη αὐτό;

Ποιός δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ ἀριθῆ αὐτό;
Τὴν ἐπρόσκαλετο, τὴν ἐδημοσιόγεγρη, ἡ φωτεινή, ἡ υ-
περάρχω δημοσιογράφω τον. τὸ μαστίγιο αὐτὸν τὸ λόγου, τὸ λασσο-
κε καὶ ἀμείλικτο...

Τὸν ἀπότημη ἡ Ελλάς τοῦ χρεωστεῖ πολλά. Τοῦ χρεωστεῖ τὴν ἀπό
την 1909 καὶ ἐπινέθη ἀνατένηση τῆς καὶ ἀναδημοτηρία τῆς.

Υπῆρξε δὲ πρωτοπόρος καὶ νέας ιδέας καὶ νέας προδόδου. «Υπε-
ράρχω διλον θέτει τὸ παλλό τον τού τόπουσιν τον συμφέροντα.. Καὶ ἀπέθανε
πλεύτοχος, ἀπέθανε στὴν πάθα σκεδόν, δὲ μέγας ἀνακανιστής, διεγάλειτος. «Εἰλην δημοσιογράφος.